HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

7 martie 2013*

„Mediu — Directiva 2003/87/CE — Sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră — Norme tranzitorii privind alocarea armonizată de cote de emisie cu titlu gratuit începând cu anul 2013 — Criterii de referință de aplicat pentru calculul alocației de cote de emisie — Egalitate de tratament — Proporționalitate”

În cauza T-370/11,

Republica Polonă, reprezentată de M. Szpunar, de B. Majczyna, de C. Herma și de M. Nowacki, în calitate de agenți,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de E. White, de K. Herrmann și de K. Mifsud-Bonnici, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei 2011/278/UE a Comisiei din 27 aprilie 2011 de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 130, p. 1),

TRIBUNALUL (Camera a șaptea),

compus din domnul A. Dittrich (raportor), președinte, doamna I. Wiszniewska-Białecka și domnul M. Prek, judecători,

grefier: doamna C. Heeren, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 noiembrie 2012,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: polona.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 13 octombrie 2003, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat Directiva 2003/87/CE de stabilire a unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în cadrul Comunității și de modificare a Directivei 96/61/CE a Consiliului (JO L 275, p. 32, Ediție specială, 15/vol. 10, p. 78), modificată ultima dată prin Directiva 2009/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 în vederea îmbunătățirii și extinderii sistemului comunitar de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră (JO L 140, p. 63) (denumită în continuare „Directiva 2003/87”). Sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră a fost instituit în scopul reducerii acestor emisii în Uniunea Europeană.

2 În temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87, Comisia Europeană adoptă dispoziții de punere în aplicare integral armonizate la nivelul Uniunii pentru o alocare armonizată a cotelor de emisie cu titlu gratuit. În această privință, Comisia este obligată să stabilească, în special, criteriile de referință pentru fiecare sector și să considere drept punct de plecare în acest sens performanța medie a 10 % dintre cele mai eficiente instalații dintr-un sector sau subsector al Uniunii în anii 2007 și 2008. Pe baza acestor criterii de referință se calculează numărul de cote de emisie care urmează să fie alocate cu titlu gratuit începând cu anul 2013 fiecăreia dintre instalațiile în cauză.

3 La 27 aprilie 2011, Comisia a adoptat Decizia 2011/278/UE de stabilire, pentru întreaga Uniune, a normelor tranzitorii privind alocarea armonizată și cu titlu gratuit a cotelor de emisii în temeiul articolului 10a din Directiva 2003/87 (JO L 130, p. 1, denumită în continuare „decizia atacată”). Conform articolului 2 din decizia atacată, aceasta se aplică alocării cu titlu gratuit a cotelor de emisie referitoare la instalațiile staționare menționate în capitolul III din Directiva 2003/87 în perioadele de comercializare începând din 2013, cu excepția alocării tranzitorii cu titlu gratuit a cotelor de emisie pentru modernizarea producției de energie electrică în temeiul articolului 10c din această directivă. În temeiul considerentului (1) al deciziei atacate, alocările trebuie fixate înaintea perioadei de comercializare, astfel încât să se permită funcționarea corectă a pieței. În anexa I la decizia atacată, Comisia a stabilit criteriile de referință menționate la articolul 10a din Directiva 2003/87.

Procedura și concluziile părților

4 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 iulie 2011, Republica Polonă a introdus prezenta acțiune.

5 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șaptea) a decis deschiderea procedurii orale.

6 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 28 noiembrie 2012. În cursul acestei ședințe, Republica Polonă a arătat că aprecierile sale referitoare la sectorul industriei chimice și la cel al rafinării care figurează în cererea introductivă, enunțate în cadrul motivului întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității, nu aveau în vedere decât susținerea acestui din urmă motiv și nu conțineau un motiv autonom.

7 Republica Polonă solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

8 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea Republicii Polone la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

9 În susținerea acțiunii, Republica Polonă invocă patru motive. Primul se întemeiază pe încălcarea articolului 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE coroborat cu articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE, întrucât Comisia nu a ținut seama de specificitatea fiecărui stat membru în materie de combustibili, a utilizat randamentul de referință al gazului natural pentru a calcula indicii de emisie și a reținut gazul natural drept combustibil de referință. Al doilea motiv privește o pretinsă încălcare a principiului egalității de tratament, precum și a articolului 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia, pentru motivul că, la elaborarea deciziei atacate, Comisia nu a ținut seama de diferența de situație care există între regiunile Uniunii. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității pentru motivul că, în decizia atacată, Comisia a stabilit criteriile de referință de emisie la un nivel mai restrictiv decât cel care ar fi impus de obiectivele Directivei 2003/87. Al patrulea motiv privește o pretinsă încălcare a articolului 10a din Directiva 2003/87 coroborat cu articolul 1 din aceasta și necompetența Comisiei de a adopta decizia atacată.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE coroborat cu articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE

10 Republica Polonă arată că, prin adoptarea deciziei atacate, Comisia a încălcat articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE coroborat cu articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE, întrucât această decizie afectează dreptul unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a resurselor sale energetice, alegerea sa între diferite surse de energie și structura generală a alimentării sale cu energie. În opinia sa, prin adoptarea normelor de definire a criteriilor de referință de emisie pentru anumite produse care provin de la instalații care țin de sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, Comisia a privilegiat gazul natural, care ar predomina numai în anumite state membre, în raport cu alți combustibili, precum cărbunele, care ar fi utilizat drept combustibil principal în alte state membre. Comisia ar fi reținut gazul natural drept combustibil de referință pentru stabilirea produsului, a căldurii și a combustibilului de referință. Dat fiind că tehnologia cărbunelui ar înregistra o scădere constantă a intensității de emisie, această alegere ar fi arbitrară și nejustificată. O instalație care ar utiliza cea mai recentă tehnologie a cărbunelui ar obține, așadar, mai puține cote gratuite decât o altă instalație care utilizează o tehnologie mai veche, dar bazată pe gaz natural, ceea ce ar determina o scădere drastică a competitivității întreprinderilor care utilizează tehnologia cărbunelui. Această situație ar determina o reducere a producției lor și, în consecință, o scădere a produsului intern brut (PIB) al statelor membre care utilizează cărbunele drept combustibil principal, precum și „relocarea emisiilor de CO_2”, și anume relocări ale activităților unor întreprinderi din sectoarele expuse unei concurențe internaționale puternice din Uniune în țări terțe, în care cerințele în materie de emisie de gaze cu efect de seră sunt mai puțin stricte. Reorientarea întreprinderilor către achiziții de tehnologie de gaz drept consecință a deciziei atacate ar spori nevoile de gaz natural ale statului în cauză, ar perturba bilanțul său energetic și l-ar obliga să redefinească întreaga sa politică energetică.

11 În primul rând, în ceea ce privește o pretinsă încălcare a articolului 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE, trebuie arătat că această dispoziție a fost introdusă prin Tratatul de la Lisabona și privește măsurile instituțiilor adoptate în domeniul politicii energiei, în conformitate cu primul paragraf al acestui alineat.

12 Astfel, potrivit articolului 194 alineatul (2) primul și al doilea paragraf TFUE, măsurile necesare pentru realizarea obiectivelor Uniunii în domeniul energiei, prevăzute la alineatul (1), nu afectează dreptul unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a propriilor resurse energetice, dreptul său de a alege între diferite surse de energie și structura generală a alimentării sale cu energie, fără a se aduce atingere articolului 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE.

13 Or, decizia atacată constituie o măsură de punere în aplicare a Directivei 2003/87, întrucât are ca temei juridic articolul 10a din această directivă. La rândul său, aceasta din urmă are ca temei juridic articolul 175 alineatul (1) CE [devenit, după modificare, articolul 192 alineatul (1) TFUE]. Decizia atacată constituie, așadar, o măsură adoptată în domeniul politicii de mediu, iar nu o măsură adoptată conform articolului 194 alineatul (2) primul paragraf TFUE.

14 Contrar susținerilor Republicii Polone, formulările care figurează în preambulul Directivei 2003/87 și al deciziei atacate, care se referă, pe de o parte, la Tratatul CE, în special la articolul 175 alineatul (1), și, pe de altă parte, la Directiva 2003/87 și la articolul 10a din aceasta, nu permit să se concluzioneze că toate dispozițiile Tratatului CE sau ale Directivei 2003/87 constituie temeiurile juridice ale acestei directive sau ale deciziei atacate. Potrivit unei jurisprudențe constante, alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să se întemeieze pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează scopul și conținutul acestui act. În prezenta cauză, Directiva 2003/87 a fost adoptată pe unicul temei juridic al articolului 175 alineatul (1) CE, iar articolul 10a din directiva menționată constituie unicul temei juridic al deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 6 noiembrie 2008, Parlamentul European/Consiliul, C-155/07, Rep., p. I-8103, punctele 34-38 și jurisprudența citată).

15 În consecință, întrucât decizia atacată a fost adoptată în temeiul unei directive care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 194 alineatul (2) primul paragraf TFUE, iar alegerea temeiului juridic al directivei menționate nu este contestată de Republica Polonă, motivul întemeiat pe încălcarea celui de al doilea paragraf al acestei dispoziții trebuie, în orice caz, respins.

16 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentația Republicii Polone potrivit căreia aprecierea conformității cu dreptul a fiecărui act al Uniunii se efectuează în raport cu toate dispozițiile tratatului, iar nu ținând seama numai de dispozițiile referitoare la politica ale cărei obiective trebuie realizate printr-un act particular. În această privință, Republica Polonă arată că articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE conține dreptul unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a propriilor resurse energetice, dreptul său de a alege între diferite surse de energie și structura generală a alimentării sale cu energie, fără a se aduce atingere articolului 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE. Acest drept ar constitui un principiu care se raportează la toate politicile Uniunii, ținând seama de excepția prevăzută la articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE. Potrivit Republicii Polone, măsurile adoptate în cadrul altor politici nu pot aduce atingere acestui drept. Statele membre nu ar fi atribuit niciodată o competență exclusivă Uniunii în materia prevăzută la articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE.

17 Or, este adevărat că, în temeiul articolului 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE, măsurile stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la primul paragraf al acestui alineat și care sunt necesare pentru realizarea obiectivelor politicii Uniunii în domeniul energiei prevăzute la alineatul (1) al acestui articol nu pot aduce atingere dreptului unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a propriilor resurse energetice, dreptului său de a alege între diferite surse de energie și structurii generale a aprovizionării sale cu energie. Cu toate acestea, nimic nu permite să se presupună că articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE stabilește o interdicție generală de a aduce atingere acestui drept și aplicabilă în cadrul politicii Uniunii în domeniul mediului (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 6 septembrie 2012, Parlamentul European/Consiliul, C-490/10, punctul 77). Astfel, pe de o parte, articolul 194 TFUE este o dispoziție generală valabilă numai în sectorul energiei și definește, așadar, o competență sectorială (Concluziile avocatului general Mengozzi prezentate în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 6 septembrie 2012, Parlamentul European/Consiliul, citată

anterior, punctul 33). Pe de altă parte, trebuie arătat că articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE se referă în mod expres la articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE. Astfel, articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE prevede că interdicția de a afecta dreptul unui stat membru de a stabili condițiile de exploatare a propriilor resurse energetice, dreptul său de a alege între diferite surse de energie și structura generală a aprovizionării sale cu energie se aplică fără a aduce atingere a articolului 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE. Deși este adevărat că această din urmă dispoziție nu are decât un caracter procedural, ea prevede totuși norme specifice referitoare la politica Uniunii în domeniul mediului. În consecință, dreptul menționat la articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE nu este aplicabil în prezenta cauză întrucât decizia atacată constituie o măsură adoptată de Uniune în cadrul politicii sale în domeniul mediului.

18 Este necesar să se arate că măsurile menționate la articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE implică o intervenție a instituțiilor Uniunii în domeniul politicii energiei (Hotărârea Curții din 30 ianuarie 2001, Spania/Consiliul, C-36/98, Rec., p. I-779, punctul 54, și Hotărârea din 13 septembrie 2005, Comisia/Consiliul, C-176/03, Rec., p. I-7879, punctul 44). Articolul 192 alineatul (2) TFUE trebuie însă interpretat în lumina alineatului (1). În temeiul articolului 192 alineatul (1) TFUE, Consiliul hotărăște în conformitate cu procedura prevăzută la acest articol atunci când decide cu privire la acțiunile pe care Uniunea urmează să le întreprindă în vederea realizării obiectivelor politicii Uniunii în domeniul mediului prevăzute la articolul 191 TFUE. Conform articolului 192 alineatul (2) TFUE, procedura de decizie prevăzută de acesta se aplică, prin derogare de la cea prevăzută la alineatul (1), atunci când Consiliul adoptă dispozițiile și măsurile enumerate. Rezultă, așadar, din însuși textul acestor două dispoziții că articolul 192 alineatul (1) TFUE constituie în principiu temeiul juridic al actelor adoptate de Consiliu în vederea realizării obiectivelor prevăzute la articolul 191 TFUE. În schimb, articolul 192 alineatul (2) TFUE a fost redactat astfel încât să fie aplicabil atunci când sunt vizate măsurile indicate de acesta, precum cele care aduc atingere în mod semnificativ opțiunii unui stat membru între diferite surse de energie și structura generală a alimentării sale cu energie (a se vedea în acest sens Hotărârea Spania/Consiliul, citată anterior, punctele 45 și 46).

19 În al doilea rând, în măsura în care Republica Polonă invocă o încălcare a articolului 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE, trebuie arătat că această dispoziție prevede că, prin derogare de la procedura de decizie prevăzută la alineatul (1) și fără a aduce atingere articolului 114 TFUE, Consiliul, hotărând în unanimitate în conformitate cu o procedură legislativă specială, după consultarea Parlamentului European, a Comitetului Economic și Social European (CESE) și a Comitetului Regiunilor al Uniunii Europene, adoptă măsurile care aduc atingere în mod semnificativ opțiunii unui stat membru între diferite surse de energie și structura generală a alimentării sale cu energie.

20 Trebuie amintit că decizia atacată constituie o măsură de punere în aplicare a Directivei 2003/87 și are ca temei juridic articolul 10a din această directivă. Această din urmă dispoziție a fost introdusă în Directiva 2003/87 prin Directiva 2009/29.

21 Or, astfel cum recunoaște Republica Polonă, nu a formulat obiecții împotriva Directivei 2009/29. Prin urmare, în lipsa unei excepții de nelegalitate cu privire la articolul 10a din Directiva 2003/87, Republica Polonă nu poate invoca în mod util o încălcare a articolului 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE împotriva deciziei atacate întrucât aceasta nu constituie decât o măsură de punere în aplicare a articolului 10a menționat. Cu toate acestea, trebuie arătat că argumentația Republicii Polone, invocată cu privire la articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE, trebuie luată în considerare în cadrul examinării unei pretinse încălcări a articolului 10a din Directiva 2003/87 (a se vedea punctele 104-107 de mai jos).

22 Prin urmare, primul motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament și a articolului 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia

23 Acest motiv cuprinde două aspecte. Primul aspect privește o pretinsă încălcare a principiului egalității de tratament, iar al doilea, o pretinsă încălcare a articolului 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestui articol.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

24 Republica Polonă arată, în esență, că, determinând în mod uniform în decizia atacată criteriile de referință *ex ante* pentru calcularea numărului de cote de emisie de alocat cu titlu gratuit instalațiilor în cauză, Comisia a favorizat în mod arbitrar instalațiile care utilizează gaz natural în raport cu cele care utilizează alte surse de energie. Astfel, Comisia ar fi încălcat principiul egalității de tratament.

25 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că decizia atacată constituie o măsură de punere în aplicare a Directivei 2003/87, care a instituit, potrivit articolului 1, un sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră în Uniune pentru a promova reducerea emisiilor de gaze de acest tip într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. Potrivit celui de al doilea paragraf al aceluiași articol, această directivă prevede de asemenea creșterea nivelului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, astfel încât să contribuie la obținerea unor niveluri de reducere considerate necesare din punct de vedere științific pentru a evita schimbări climatice periculoase.

26 În acest scop, articolul 9 primul paragraf din Directiva 2003/87 prevede diminuarea lineară pornind de la mijlocul perioadei 2008-2012 a cantității de cote emise anual la nivelul Uniunii începând din 2013. Potrivit celui de al doilea paragraf al aceluiași articol, Comisia trebuia să publice cantitatea totală a cotelor la nivelul Uniunii pentru 2013. În această privință, Comisia a adoptat Decizia 2010/634/UE din 22 octombrie 2010 de ajustare a cantității de certificate care urmează să fie emise pentru întreaga UE pentru anul 2013 în temeiul schemei UE de comercializare a certificatelor de emisii și de abrogare a Deciziei 2010/384/UE a Comisiei (JO L 279, p. 34). Această cantitate totală este distribuită potrivit regulilor prevăzute la articolul 10, 10a și 10c din Directiva 2003/87. Astfel, o parte din cote se alocă cu titlu gratuit în temeiul articolului 10a din această directivă și al deciziei atacate. O altă parte din aceste cote se alocă cu titlu gratuit pentru modernizarea producției de energie electrică, conform articolului 10c din directiva menționată. Toate cotele care nu sunt atribuite cu titlu gratuit în conformitate cu articolele 10a și 10c menționate vor fi scoase la licitație începând cu 2013 de statele membre, în temeiul articolului 10 din aceeași directivă.

27 Trebuie arătat că, potrivit considerentului (15) din Directiva 2009/29, principiul de bază al alocării cotelor este licitarea. Articolul 10a din Directiva 2003/87 și decizia atacată, care are ca temei juridic articolul menționat, instituie un sistem tranzitoriu cu privire la alocarea de cote cu titlu gratuit pentru alte sectoare decât cel al producției de energie electrică menționat la articolul 10c din Directiva 2003/87. Caracterul tranzitoriu al alocării cu titlu gratuit reiese, în mod vădit, din normele prevăzute la articolul 10a alineatul (11) a doua teză din Directiva 2003/87, potrivit cărora, după 2013, alocarea cu titlu gratuit scade în fiecare an cu aceeași cantitate, până la 30 % în 2020, cu scopul de a se suprima alocările cu titlu gratuit în 2027.

28 Pentru a stabili modalitățile de alocare a cotelor cu titlu gratuit, Comisia a definit, conform articolului 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87, trei tipuri de criterii de referință *ex ante*. Astfel, aceasta a definit produse de referință în cazul în care, potrivit considerentului (5) al deciziei atacate, ținând seama de complexitatea proceselor de producție, erau disponibile definiții și clasificări ale produselor care permit verificarea datelor de producție și o aplicare uniformă în întreaga Uniune a produsului de referință în scopul alocării cotelor de emisie. Potrivit considerentului (12) al deciziei atacate, în cazul în care nu a fost posibilă stabilirea unui produs de referință, dar sunt generate gaze cu efect de seră eligibile pentru alocarea gratuită a cotelor de emisie, Comisia a recurs la abordări

generice alternative. Astfel, căldura de referință a fost definită pentru procesele în care se consumă căldură și în care se folosește un agent de transport al căldurii măsurabile. În plus, combustibilul de referință a fost definit pentru cazurile în care se consumă căldură nemăsurabilă. Considerentul (12) al deciziei atacate enunță că valorile căldurii și combustibilului de referință au fost obținute pe baza principiilor transparenței și simplității, utilizând eficiența de referință a unui combustibil disponibil pe scară largă, care poate fi considerat ca fiind al doilea din punctul de vedere al eficienței în materie de gaze cu efect de seră, ținând seama de tehnicile eficiente din punct de vedere energetic. Comisia a indicat în această privință că acest combustibil este gazul natural. În opinia sa, dacă s-ar fi reținut ca referință biomasa, combustibilul cel mai eficient în materie de emisie de gaze cu efect de seră, aceasta ar fi condus la cantități neglijabile de cote gratuite pentru producția de căldură și pentru consumul de combustibil.

29 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie, așadar, examinat dacă, stabilind produsul, căldura și combustibilul de referință în decizia atacată, Comisia a încălcat principiul egalității de tratament.

30 Principiul egalității de tratament, ca principiu general de drept al Uniunii, impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (Hotărârea Curții din 16 decembrie 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, C-127/07, Rep., p. I-9895, punctul 23, și Hotărârea din 29 martie 2012, Comisia/Estonia, C-505/09 P, punctul 64).

31 În primul rând, în ceea ce privește produsele de referință definite în decizia atacată, Republica Polonă arată că aplicarea acestora unor întreprinderi care utilizează gaz natural în același mod ca acelora care utilizează cărbune cu un nivel ridicat de emisie de dioxid de carbon (CO_2) denaturează concurența pe piața internă și încalcă, prin urmare, principiul egalității de tratament. În opinia sa, aceste întreprinderi se aflau în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți. Cu toate acestea, fără o justificare obiectivă, întreprinderile respective ar fi tratate în același mod de decizia atacată. Pentru ca această decizie să fie conformă cu principiul egalității de tratament, produsul de referință ar trebui corectat în mod corespunzător, de exemplu în conformitate cu propunerea Republicii Polone privind parametrii de emisie ai combustibililor.

32 Este necesar să se constate că Comisia nu contestă faptul că a tratat în același mod instalațiile aflate în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți, însă arată că acest tratament egal în decizia atacată este justificat în mod obiectiv din perspectiva Directivei 2003/87.

33 Potrivit jurisprudenței, un astfel de tratament este justificat dacă este întemeiat pe un criteriu obiectiv și rezonabil (a se vedea în acest sens Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, punctul 30 de mai sus, punctul 47).

34 Potrivit considerentului (5) al deciziei atacate, pentru definirea produsului de referință nu au fost efectuate diferențieri în funcție de situarea geografică sau în funcție de tehnologiile, de materiile prime sau de combustibilii utilizați pentru a nu se distorsiona avantajele comparative existente în economia Uniunii în materie de eficiență în domeniul emisiilor de carbon și pentru a crește armonizarea alocării tranzitorii cu titlu gratuit a cotelor de emisie.

35 Având în vedere sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, astfel cum a fost stabilit de Directiva 2003/87 pentru perioadele de comercializare începând cu anul 2013, trebuie să se examineze, așadar, dacă tratamentul egal al instalațiilor care se află în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți la stabilirea produsului de referință este justificat în mod obiectiv.

36 Instanța Uniunii a recunoscut autorităților Uniunii, în cadrul exercitării competențelor care le sunt conferite, o amplă putere de apreciere în cazul în care acțiunea lor implică alegeri de natură politică, economică și socială și în cazul în care este necesar ca acesta să efectueze aprecieri și evaluări complexe. Cu toate acestea, chiar recunoscându-li-se asemenea puteri, autoritățile Uniunii sunt

obligate să își întemeieze alegerea pe criterii obiective și adecvate în raport cu scopul urmărit de legislația în cauză, ținând cont de toate elementele de fapt, precum și de datele tehnice și științifice disponibile la momentul adoptării actului în discuție (a se vedea Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, punctul 30 de mai sus, punctele 57 și 58 și jurisprudența citată).

37 *Primo*, trebuie amintit că, în temeiul articolului 1 primul paragraf din Directiva 2003/87, instituirea unui sistem de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră urmărește promovarea reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. Acest sistem nu asigură prin el însuși reducerea emisiilor, ci încurajează și favorizează identificarea celor mai scăzute costuri pentru a obține o reducere a respectivelor emisii la un nivel determinat (Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, punctul 30 de mai sus, punctul 31). Potrivit celui de al doilea paragraf al acestei dispoziții, această directivă prevede de asemenea creșterea nivelului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, astfel încât să contribuie la obținerea unor niveluri de reducere considerate necesare din punct de vedere științific pentru a evita schimbări climatice periculoase. Potrivit considerentului (20) al Directivei 2003/87, aceasta din urmă încurajează utilizarea unor tehnologii eficiente din punct de vedere energetic, inclusiv a tehnologiei combinate de producere a căldurii și a energiei electrice, care produc mai puține emisii pe unitatea de producție.

38 Aceste obiective sunt reflectate la articolul 10a alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2003/87, care conține normele ce permit să se stabilească criteriile de referință *ex ante*. Potrivit dispoziției citate, criteriile de referință trebuie stabilite astfel încât să se asigure că modalitățile de alocare a cotelor încurajează utilizarea de tehnici eficiente din punctul de vedere al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și al ameliorării randamentului energetic, ținând seama de cele mai eficiente tehnici, de produse de substituție, de procese alternative de producție, de cogenerarea cu un randament ridicat, de recuperarea gazelor reziduale în mod eficient din punct de vedere energetic, de utilizarea biomasei și de captarea și stocarea CO_2 în locurile în care există astfel de instalații, fără să se stimuleze creșterea nivelului emisiilor.

39 Având în vedere aceste norme, trebuie arătat că, astfel cum a susținut Comisia, deosebirea produselor de referință în funcție de combustibilul utilizat nu ar încuraja instalațiile industriale care utilizează combustibil cu un nivel ridicat de emisie de CO_2 să caute soluții care să le permită reducerea emisiilor, ci, dimpotrivă, le-ar încuraja să mențină starea de fapt, ceea ce ar contraveni articolului 10a alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2003/87. În plus, o astfel de deosebire ar implica riscul unei sporiri a emisiilor, întrucât instalațiile care utilizează combustibil cu un nivel redus de emisie de CO_2 ar putea să îl înlocuiască cu un combustibil cu un nivel mai ridicat de emisie de CO_2 pentru a putea obține mai multe cote de emisie cu titlu gratuit.

40 *Secundo*, potrivit articolului 10a alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2003/87, Comisia trebuia să adopte dispoziții integral armonizate la nivelul Uniunii de punere în aplicare pentru o alocare armonizată a cotelor cu titlu gratuit. Al patrulea paragraf al respectivei dispoziții prevede că, pentru fiecare sector și subsector, în principiu, criteriile de referință sunt calculate mai degrabă pentru produsul finit, iar nu pentru materiile prime, astfel încât să se maximizeze reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și eficiența energetică pe parcursul fiecărui proces de producție din sectorul sau subsectorul în cauză.

41 Aplicarea unui factor de corecție în funcție de combustibilul utilizat de o instalație cu produs de referință, astfel cum a propus Republica Polonă ca posibilitate de a corecta acest criteriu de referință, ar avea drept consecință ca numărul de cote de emisie alocate cu titlu gratuit unei astfel de instalații să difere în funcție de o materie primă, și anume de combustibilul utilizat de aceasta din urmă. Astfel, în temeiul articolului 10 alineatul (2) litera (a) din decizia atacată, acest număr este în principiu calculat pe baza produsului de referință și a nivelului activității istorice referitor la produsul corespunzător. Introducerea unui factor suplimentar constând în luarea în considerare a combustibilului utilizat nu ar încuraja o armonizare deplină la nivelul Uniunii a măsurilor de punere în aplicare referitoare la alocarea armonizată a cotelor cu titlu gratuit, în cadrul cărora criteriul de referință este în principiu

calculat pentru produse, armonizare impusă la articolul 10a alineatul (1) primul și al patrulea paragraf din Directiva 2003/87, ci ar avea drept consecință norme diferite în funcție de materiile prime pentru instalațiile aceluiași sector sau subsector. În această privință, trebuie arătat de asemenea că, potrivit considerentului (8) al Directivei 2009/29, legiuitorul urmărea, având în vedere experiența acumulată în prima și în a doua perioadă de comercializare, instituirea unui sistem mai armonizat de comercializare a cotelor de emisie pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita perturbarea pieței interne și pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie.

42 *Tertio*, considerentul (17) al Directivei 2009/29 indică faptul că, ținând seama de obiectivul de eliminare a denaturării concurenței în cadrul Uniunii și de obiectivul asigurării unui maxim de eficiență economică în procesul de transformare a economiei Uniunii într-o economie cu un nivel scăzut de emisie de carbon sigură și durabilă, nu ar fi adecvat ca sectoarele economice să beneficieze de tratamente diferite în statele membre, în cadrul sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră. Răspunsul negativ al legiuitorului la un astfel de tratament se opune argumentației Republicii Polone potrivit căreia măsurile prevăzute la articolul 10a alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2003/87 trebuie să țină seama de contextul specific al fiecărui stat membru. Astfel, dacă ponderile diverselor energii primare în consumul statelor membre sunt, astfel cum a afirmat Republica Polonă, atât de diferite, introducerea unui factor de corecție în funcție de combustibilul utilizat riscă să creeze un tratament diferit al sectoarelor în funcție de statul membru.

43 În această privință, trebuie arătat de asemenea că, din cauza lipsei unui astfel de factor de corecție, nicio instalație nu obține un avantaj concurențial prin intermediul unei cantități mai mari de cote gratuite în funcție de combustibilul utilizat. Astfel cum arată considerentul (23) al Directivei 2009/29, legiuitorul prevedea ca alocarea tranzitorie cu titlu gratuit a cotelor să fie realizată în conformitate cu norme armonizate la nivelul Uniunii, și anume „criterii de referință *ex ante*”, astfel încât să se evite denaturarea concurenței în Uniune. Afirmația Republicii Polone potrivit căreia stabilirea produselor de referință în decizia atacată denaturează concurența trebuie, așadar, respinsă.

44 Având în vedere cele de mai sus, tratamentul egal al instalațiilor care se află în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți cu ocazia stabilirii produselor de referință poate fi considerat justificat în mod obiectiv.

45 În al doilea rând, în ceea ce privește căldura și combustibilul de referință definite în decizia atacată, Republica Polonă arată că, prin utilizarea gazului natural drept combustibil de referință pentru definirea acestor criterii de referință, Comisia a favorizat în mod arbitrar instalațiile care recurg la această sursă de energie în raport cu cele care utilizează alte resurse, precum huila și lignitul. Astfel, Comisia ar fi încălcat principiul egalității de tratament privilegiind statele membre a căror structură de aprovizionare cu energie se baza în mare măsură pe gaz natural și într-o mică măsură pe cărbune în raport cu statele membre în care structura respectivă diferă în mod semnificativ. Tribunalul ar fi afirmat că faptul că, în cadrul sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, Comisia tratează în mod uniform statele membre nu îi poate permite acesteia să ignore contextul specific al pieței naționale a energiei a fiecărui stat membru. În Polonia, huila și lignitul ar fi reprezentat în anul 2009 până la 57 % din consumul de energie primară, partea de gaz natural și de energii reînnoibile fiind, cu 14 % și, respectiv, cu 5 % din consumul menționat, cu mult inferioară celei constatate în alte state membre. În plus, în Polonia, 92 % din energia electrică ar fi produsă pe bază de huilă și de lignit. Astfel, Republica Polonă ar înregistra rata cea mai ridicată de sectoare ale industriei amenințate de fenomenul denumit „relocare a emisiilor de CO_2”.

46 Mai întâi, în ceea ce privește datele referitoare la consumul de energie primară și la producția de energie electrică invocate de Republica Polonă, trebuie arătat că alocarea cu titlu gratuit de cote producătorilor de energie electrică este, în principiu, exclusă în temeiul articolului 10a alineatul (3)

din Directiva 2003/87. Deși Comisia nu contestă datele referitoare la consumul de energie primară în Polonia și în alte state membre, cele referitoare la producția de energie electrică nu sunt pertinente în speță.

47 Trebuie amintit că, potrivit considerentului (12) al deciziei atacate, valorile căldurii și combustibilului de referință au fost obținute pe baza principiilor transparenței și simplității, utilizând eficiența de referință a unui combustibil disponibil pe scară largă, care poate fi considerat ca fiind al doilea din punctul de vedere al eficienței în materie de emisie de gaze cu efect de seră, ținând seama de tehnicile eficiente din punct de vedere energetic. După cum s-a arătat deja (a se vedea punctul 28 de mai sus), acest combustibil era gazul natural, întrucât, potrivit Comisiei, dacă s-ar fi reținut ca referință biomasa, combustibilul cel mai eficient în materie de emisie de gaze cu efect de seră, aceasta ar fi condus la cantități neglijabile de cote gratuite pentru producția de căldură și pentru consumul de combustibil. Astfel, Comisia nu contestă faptul că instalații care se află în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți au fost tratate în același mod, însă arată că acest tratament este justificat în mod obiectiv din perspectiva Directivei 2003/87.

48 Având în vedere sistemul de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, astfel cum a fost instituit în Directiva 2003/87 pentru perioadele de comercializare începând cu anul 2013, trebuie, așadar, să se examineze dacă stabilirea căldurii și a combustibilului de referință prin utilizarea eficienței de referință a gazului natural este justificată în mod obiectiv. Deși dispunea de o largă putere de apreciere, Comisia era obligată să își întemeieze alegerea pe criterii obiective și adecvate în raport cu scopul urmărit de legislația în cauză (a se vedea punctul 36 de mai sus).

49 *Primo*, trebuie arătat că, în urma alegerii de a utiliza eficiența de referință a gazului natural pentru a stabili căldura și combustibilul de referință, instalațiile în cauză vor primi mai puține cote de emisie cu titlu gratuit numai în cazul în care Comisia ar fi ales un combustibil cu un nivel mai ridicat de emisie de CO_2, cum este cărbunele. Prin urmare, nu se poate contesta că alegerea gazului natural drept combustibil cu un nivel redus de emisie de CO_2 urmărește o reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră. Mai precis, această alegere urmărește să încurajeze utilizarea de tehnici eficiente pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și să îmbunătățească randamentul energetic, așa cum este prevăzut la articolul 10a alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2003/87. Astfel, în scopul evitării unor costuri suplimentare generate de cumpărarea la licitație de cote de emisie pe piață, instalațiile în cauză vor trebui să nu depășească cotele alocate cu titlu gratuit.

50 *Secundo*, este necesar să se arate că alegerea de a utiliza eficiența unui alt combustibil decât gazul natural, de exemplu cărbunele, pentru a stabili căldura și combustibilul de referință nu ar fi permis să se evite faptul că instalațiile care se află în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți sunt tratate în același mod. Astfel, dacă aceste criterii de referință s-ar baza pe un combustibil cu un nivel mai ridicat de emisie de CO_2 decât gazul natural, acest lucru ar avea drept consecință doar o căldură și un combustibil de referință mai ridicate, ceea ce ar conduce numai la sporirea pentru același factor a numărului de cote de emisie cu titlu gratuit alocat tuturor instalațiilor în cauză, deci și instalațiilor care utilizează un combustibil cu un nivel redus de emisie de CO_2.

51 *Tertio*, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone referitoare la necesitatea de ține seama de contextul specific al pieței naționale a energiei, este adevărat că Tribunalul a statuat deja că statele membre dispun de o anumită marjă de manevră pentru transpunerea Directivei 2003/87 și, așadar, pentru alegerea măsurilor pe care le consideră cele mai bine adaptate pentru aducerea la îndeplinire, în contextul specific al pieței energetice naționale, a obiectivului stabilit de directiva menționată (Hotărârile Tribunalului din 23 septembrie 2009, Polonia/Comisia, T-183/07, Rep., p. II-3395, punctul 88, și Estonia/Comisia, T-263/07, Rep., p. II-3463, punctul 53).

52 Cu toate acestea, jurisprudența menționată privea elaborarea planurilor naționale de alocare a cotelor înainte de începutul celei de a doua perioade de comercializare a cotelor, și anume perioada 2008-2012, și se înscria, prin urmare, într-un context juridic diferit de cel al deciziei atacate.

53 Astfel, normele introduse de Directiva 2009/29 pentru perioadele de comercializare începând cu anul 2013 au modificat în mod semnificativ metodele de alocare a cotelor, instituind un sistem mai armonizat de comercializare a cotelor de emisie pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita perturbarea pieței interne și pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie, astfel cum se enunță în considerentul (8) al Directivei 2009/29.

54 Normele în vigoare pentru perioadele de comercializare cuprinse între 2005 și 2007 și între 2008 și 2012 urmăreau ca fiecare stat membru să elaboreze un plan național care precizează cantitatea totală de cote pe care intenționa să le aloce pentru perioada respectivă și modul în care își propunea să le atribuie. Acest plan trebuia să se întemeieze pe criterii obiective și transparente, incluzând criteriile enumerate în anexa III la Directiva 2003/87 în versiunea dinaintea modificării prin Directiva 2009/29. Potrivit punctului 1 din această anexă, cantitatea totală de cote care urmează să fie alocate pentru perioada în cauză trebuia să fie compatibilă cu obligațiile statului membru privind limitarea emisiilor în conformitate cu Decizia 2002/358/CE a Consiliului din 25 aprilie 2002 privind aprobarea, în numele Comunității Europene, a Protocolului de la Kyoto la Convenția-cadru a Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice și îndeplinirea în comun a angajamentelor care decurg din acesta (JO L 130, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 27, p. 220) și cu Protocolul de la Kyoto, având în vedere, pe de o parte, proporția din totalitatea emisiilor pe care aceste cote le reprezintă în comparație cu emisiile din surse care nu sunt reglementate prin Directiva 2003/87 în versiunea dinaintea modificării prin Directiva 2009/29 și, pe de altă parte, politicile naționale în domeniul energiei, și era necesar să fie compatibile cu programul național privind modificările climatice. În măsura în care acest plan era incompatibil, printre altele, cu criteriile din această anexă III, Comisia îl putea respinge. În temeiul articolului 10 din Directiva 2003/87, înaintea modificării prin Directiva 2009/29, pentru perioadele de comercializare cuprinse între 2005 și 2007 și între 2008 și 2012, statele membre trebuiau să aloce cu titlu gratuit cel puțin 95 % și, respectiv, 90 % din cote.

55 În schimb, articolul 9 din Directiva 2003/87 prevede că, pentru perioadele de comercializare începând cu anul 2013, cantitatea de cote emise anual la nivelul Uniunii începând din 2013 se diminuează linear pornind de la mijlocul perioadei 2008-2012. Cantitatea respectivă se reduce cu un factor linear de 1,74 % în raport cu cantitatea medie anuală totală a cotelor emise de statele membre în conformitate cu deciziile Comisiei privind planurile naționale de alocare pentru perioada 2008-2012. În această privință, Comisia a adoptat Decizia 2010/634, prin care a stabilit cantitatea totală la nivelul Uniunii a cotelor pentru 2013 pe baza totalului cantităților cotelor emise sau care urmează a fi emise de statele membre în conformitate cu deciziile sale privind planurile naționale de alocare pentru perioada 2008-2012.

56 Jurisprudența Tribunalului menționată la punctul 51 de mai sus trebuie interpretată în lumina dreptului aplicabil în a doua perioadă de comercializare. Tribunalul trebuia să interpreteze articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2003/87, în versiunea dinaintea modificării prin Directiva 2009/29, care face trimitere la anexa III la directiva menționată astfel cum reiese și din Hotărârea Tribunalului din 7 noiembrie 2007, Germania/Comisia (T-374/04, Rep., p. II-4431, punctul 80), la care jurisprudența citată la punctul 51 de mai sus face referire în mod expres. Or, contrar punctului 1 din această anexă III, articolul 10a alineatul (1) din Directiva 2003/87 nu se mai referă la politica națională a energiei. În schimb, potrivit considerentului (8) al Directivei 2009/29, după a doua perioadă de comercializare, legiuitorul a considerat imperativ să instituie un sistem mai armonizat de comercializare a cotelor de emisie pentru a eficientiza utilizarea beneficiilor provenite din comercializarea cotelor, pentru a evita perturbarea pieței interne și pentru a facilita conectarea cu alte sisteme de comercializare a drepturilor de emisie. În această privință, trebuie adăugat că, în timp ce, în cadrul alocării tranzitorii de cote gratuite pentru modernizarea producției de energie electrică, legiuitorul a ținut seama de mixul energetic național, în temeiul articolului 10c alineatul (1) litera (c) din Directiva 2003/87, acesta nu a procedat la fel în ceea ce privește alocarea de cote cu titlu gratuit pentru sectoarele industriale menționate la articolul 10a din această directivă.

57 *Quarto*, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone potrivit căreia aceasta înregistrează rata cea mai ridicată de sectoare ale industriei amenințate de fenomenul denumit „relocare a emisiilor de CO_2”, trebuie arătat că printre normele tranzitorii prevăzute la articolul 10a din Directiva 2003/87 există norme speciale pentru instalațiile din sectoarele sau din subsectoarele expuse unui risc important de relocare a emisiilor de CO_2. Acestea trebuie să primească, în principiu, în anul 2013 și în fiecare an următor până în 2020, conform articolului 10a alineatele (1) și (12) din Directiva 2003/87, o cantitate de cote gratuite reprezentând 100 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile prevăzute la alineatul (1) menționat. Pentru a stabili aceste sectoare sau subsectoare, Comisia trebuie să rețină drept criteriu al analizei sale incapacitatea întreprinderilor de a transfera costul direct al cotelor solicitate și costurile indirecte provenite din creșterea prețurilor la energie electrică în urma aplicării prezentei directive în prețul produselor, fără a pierde o parte semnificativă a cotei de piață în favoarea instalațiilor mai puțin eficiente din punctul de vedere al emisiilor de carbon, situate în afara Uniunii. Or, elementele prezentate de Republica Polonă nu permit să se considere că aceste norme în mod vădit nu pot remedia fenomenul denumit „relocarea emisiilor de CO_2”.

58 Având în vedere cele de mai sus, stabilirea de către Comisie a căldurii și a combustibilului de referință utilizând eficiența de referință a gazului natural poate fi considerată justificată în mod obiectiv.

59 În consecință, primul aspect al prezentului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia

60 Republica Polonă afirmă că, privilegiind o sursă de energie în raport cu altele și neținând seama de structura energetică a producției de energie a diferitor state membre, Comisia a încălcat articolul 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia, întrucât aceste dispoziții impun instituțiilor însărcinate cu punerea în aplicare a politicii Uniunii în domeniul mediului să țină seama, la elaborarea politicii în cauză, de diferențele dintre diferitele regiuni ale Uniunii.

61 În această privință, trebuie amintit că decizia atacată constituie o măsură de punere în aplicare a Directivei 2003/87 și că articolul 10a din această directivă constituie temeiul său juridic. La fel ca în cazul analizei din cadrul primului motiv (a se vedea punctul 21 de mai sus), trebuie arătat că, având în vedere lipsa unei excepții de nelegalitate privind articolul 10a din Directiva 2003/87, argumentația Republicii Polone referitoare la o pretinsă încălcare a articolului 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia este inoperantă. Cu toate acestea, trebuie arătat că argumentația Republicii Polone întemeiată pe articolul 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia trebuie luată în considerare în cadrul examinării unei pretinse încălcări a articolului 10a din Directiva 2003/87 (a se vedea punctele 108-111 de mai jos).

62 În consecință, al doilea aspect al primului motiv și, prin urmare, acest motiv în întregime trebuie respinse.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

63 Republica Polonă arată, în esență, că, stabilind, în decizia atacată, criteriile de referință *ex ante* la un nivel mai restrictiv decât impun obiectivele Directivei 2003/87, Comisia a încălcat principiul proporționalității. Mai precis, aceasta susține că obiectivul de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră obligatoriu pentru Comisie și pentru statele membre este cel de reducere cu 20 % până în anul 2020. Or, în temeiul deciziei atacate, reducerea ar depăși pragul de 20 % încă din anul 2013. În opinia sa, Comisia a încălcat caracterul adecvat și necesar al deciziei atacate definind în mod prea strict criteriile de referință. În plus, din cauza unui dezechilibru între prejudiciul și beneficiul care decurg din decizia atacată, aceasta din urmă nu ar fi proporțională în sens strict.

64 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității, care se numără printre principiile generale ale dreptului Uniunii, impune ca actele instituțiilor să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite de reglementarea în cauză, fiind stabilit că, atunci când este posibilă alegerea dintre mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (a se vedea Hotărârea Curții din 8 iulie 2010, Afton Chemical, C-343/09, Rec., p. I-7027, punctul 45 și jurisprudența citată).

65 În ceea ce privește controlul jurisdicțional al condițiilor menționate la punctul anterior, trebuie să se recunoască Comisiei o largă putere de apreciere într-un domeniu precum cel în cauză, care implică din partea sa alegeri de natură politică, economică și socială și în care este chemată să efectueze aprecieri și evaluări complexe în raport cu obiectivul general de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră prin intermediul unui sistem de comercializare a cotelor într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic [articolul 1 primul paragraf și considerentul (5) al Directivei 2003/87]. Numai caracterul vădit inadecvat al unei măsuri adoptate în acest domeniu, în raport cu obiectivul pe care instituțiile competente înțeleg să îl urmărească, poate afecta legalitatea unei astfel de măsuri (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 12 decembrie 2006, Germania/Parlamentul European și Consiliul, C-380/03, Rec., p. I-11573, punctul 145, și Hotărârea Germania/Comisia, punctul 56 de mai sus, punctele 80 și 81 și jurisprudența citată).

66 În primul rând, în ceea ce privește caracterul adecvat al deciziei atacate, Republica Polonă arată că, definind prea strict criteriile de referință, fără a ține seama de contextul specific fiecăruia dintre statele membre, Comisia a încălcat două obiective din Directiva 2003/87, și anume efectivitatea în materie de costuri a măsurilor adoptate și eficiența lor economică. Acordând instalațiilor mai puține cote gratuite decât sunt necesare pentru atingerea obiectivelor privind volumul de producție și nivelurile de emisie, Comisia ar urmări să obțină cu orice preț cea mai mare reducere a emisiilor posibilă, fără a ține seama de consecințele economice și sociale ale deciziilor sale.

67 În această privință, este necesar să se arate că principalul obiectiv declarat al Directivei 2003/87, înaintea modificării prin Directiva 2009/29, era reducerea în mod substanțial a emisiilor de gaze cu efect de seră pentru a respecta angajamentele Uniunii și ale statelor membre în temeiul Protocolului de la Kyoto, aprobat prin Decizia 2002/358 (Hotărârea Curții din 29 martie 2012, Comisia/Polonia, C-504/09 P, punctul 77, și Hotărârea Comisia/Estonia, punctul 30 de mai sus, punctul 79). În temeiul considerentului (4) al Directivei 2003/87, acest protocol angaja Uniunea și statele membre în procesul de reducere cu 8 % a emisiilor lor antropice agregate de gaze cu efect de seră față de nivelurile din 1990 în perioada 2008-2012.

68 Reiese de la articolul 1 al doilea paragraf și din considerentul (3) al Directivei 2003/87 că, după modificarea prin Directiva 2009/29, Directiva 2003/87 prevede creșterea nivelului de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră, astfel încât să contribuie la obținerea unor niveluri de reducere considerate necesare din punct de vedere științific pentru a evita schimbări climatice periculoase. Astfel cum rezultă din aceste dispoziții, precum și din considerentele (3), (5), (6) și (13) ale Directivei 2009/29, obiectivul principal al Directivei 2003/87, după modificarea prin Directiva 2009/29, este reducerea până în 2020 a emisiilor totale de gaze cu efect de seră din Uniune cu cel puțin 20 % în raport cu nivelurile din 1990.

69 Acest obiectiv trebuie îndeplinit cu respectarea unei serii de obiective secundare și cu utilizarea anumitor instrumente. Principalul instrument în acest scop îl constituie sistemul de comercializare a drepturilor de emisie de gaze cu efect de seră, astfel cum rezultă din articolul 1 din Directiva 2003/87 și din considerentul (2). Articolul 1 primul paragraf din directivă prevede că sistemul favorizează reducerea emisiilor respective într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic. Celelalte obiective secundare pe care trebuie să le îndeplinească acest sistem sunt, printre altele, după cum se prevede în considerentele (5) și (7) ale directivei, menținerea dezvoltării economice și a ocupării forței

de muncă, precum și a integrității pieței interne și a condițiilor de concurență (Hotărârea Comisia/Polonia, punctul 67 de mai sus, punctul 77, și Hotărârea Comisia/Estonia, punctul 30 de mai sus, punctul 79).

70 În ceea ce privește obiectivul principal al Directivei 2003/87, și anume reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră în Uniune, Republica Polonă recunoaște că măsurile cuprinse în decizia atacată conduc la realizarea acestuia.

71 Cu toate acestea, afirmând că decizia atacată, prin definirea prea strictă a criteriilor de referință, încalcă, neținând seama de consecințele economice și sociale, alte două obiective ale Directivei 2003/87, și anume efectivitatea în materie de costuri a măsurilor adoptate și eficiența lor economică, Republica Polonă contestă că decizia atacată determină reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră într-un mod rentabil și eficient din punct de vedere economic.

72 În această privință, trebuie arătat că stabilirea criteriilor de referință constituie numai o parte a sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, a cărui logică economică rezidă în a face astfel încât reducerile emisiilor de gaze cu efect de seră necesare atingerii unui rezultat de mediu prestabilit să se realizeze la cele mai scăzute costuri (Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, punctul 30 de mai sus, punctul 32). Această stabilire face parte din normele tranzitorii privind alocarea de cote cu titlu gratuit prevăzute la articolul 10a din Directiva 2003/87. Măsurile vizează, după cum reiese de la alineatul (1) al treilea paragraf al dispoziției amintite, să se asigure că modalitățile de alocare a cotelor încurajează tehnici eficiente din punctul de vedere al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și al ameliorării randamentului energetic, fără să se stimuleze creșterea nivelului emisiilor. Alocarea cotelor se bazează, potrivit considerentului (15) al Directivei 2009/29, pe principiul licitării prevăzut la articolul 10 din Directiva 2003/87. Din considerentul menționat reiese deopotrivă că acest principiu a fost ales pentru a conferi sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră o eficiență economică maximă. În particular, permițând vânzarea cotelor alocate, acest sistem urmărește stimularea tuturor participanților la sistemul menționat să emită o cantitate de gaze cu efect de seră inferioară cotelor ce le-au fost acordate inițial pentru ca astfel să cedeze surplusul unui alt participant care a produs o cantitate de emisii superioară cotelor alocate (Hotărârea Arcelor Atlantique et Lorraine și alții, punctul 30 de mai sus, punctul 32).

73 În plus, trebuie arătat că legiuitorul, în cadrul funcționării sistemului de comercializare a cotelor, a ținut seama de situația și de economia diferitor regiuni. Pe de o parte, normele de funcționare începând cu anul 2013 vor fi introduse progresiv. Astfel, conform articolului 9 primul paragraf din Directiva 2003/87, cantitatea de cote emise anual la nivelul Uniunii începând din 2013 se diminuează linear pornind de la mijlocul perioadei 2008-2012. De asemenea, în temeiul articolului 10a alineatul (11) din Directiva 2003/87, cantitatea de cote alocate cu titlu gratuit în 2013 este de 80 % din cantitatea stabilită în conformitate cu măsurile menționate la alineatul (1) al acestei dispoziții. Ulterior, alocarea de cote cu titlu gratuit scade în fiecare an cu aceeași cantitate, până la 30 % alocări gratuite în 2020, cu scopul de a se suprima alocările cu titlu gratuit în 2027. În consecință, potrivit acestor norme, instalațiile cu un nivel ridicat de emisie de CO_2, precum cele care utilizează cărbune în anumite regiuni ale Uniunii și care au, așadar, nevoie de un număr mare de cote pentru producția lor, vor obține la începutul celei de a treia perioade de comercializare o cantitate și mai mare de cote cu titlu gratuit pentru acoperirea nevoilor lor.

74 Pe de altă parte, după cum reiese din considerentul (17) al Directivei 2009/29, legiuitorul a instituit mecanisme de sprijinire a eforturilor statelor membre cu un venit relativ mai mic pe cap de locuitor și cu bune perspective de creștere economică, pentru a reduce intensitatea de carbon din economia lor până în anul 2020. Prin urmare, în temeiul articolului 10 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2003/87, 88 % din cantitatea totală a cotelor de licitat se distribuie între statele membre în ponderi identice cu ponderea deținută de statul membru vizat din totalul emisiilor verificate în cadrul sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră pentru anul 2005 sau cu media pentru

perioada 2005-2007, alegându-se valoarea cea mai ridicată. În continuare, în conformitate cu alineatul (2) litera (b) al acestui articol, 10 % din cantitatea totală a cotelor de licitat se distribuie între anumite state membre din motive de solidaritate și de dezvoltare în cadrul Uniunii, în vederea reducerii emisiilor și adaptării la efectele schimbărilor climatice. Astfel cum reiese din anexa IIa la Directiva 2003/87, Republica Polonă este unul dintre principalii beneficiari ai celor 10 % suplimentari din veniturile generate de licitație. Același lucru este valabil și în ceea ce privește valoarea de 2 % din cantitatea totală a cotelor de licitat distribuită între statele membre ale căror emisii de gaze cu efect de seră, în anul 2005, au fost cu cel puțin 20 % sub emisiile lor din anul de referință aplicabil în temeiul Protocolului de la Kyoto, conform articolului 10 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2003/87 coroborat cu anexa IIb la această directivă. Pe de altă parte, trebuie arătat că, în temeiul articolului 10c alineatul (1) litera (c) din Directiva 2003/87, un stat membru în care, în anul 2006, peste 30 % din energia electrică a fost produsă pe baza unui singur combustibil fosil, iar PIB pe cap de locuitor la prețurile pieței nu a depășit 50 % din PIB mediu pe cap de locuitor la prețurile pieței din Uniune poate acorda o alocare tranzitorie cu titlu gratuit instalațiilor de producție de energie electrică.

75 În plus, Republica Polonă se limitează la a contesta caracterul adecvat al deciziei atacate în raport cu realizarea obiectivelor secundare menționate, fără să își dezvolte argumentația mai aprofundat și fără să ia în considerare obiectivele menționate la articolul 10a alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2003/87. Astfel, Republica Polonă susține, desigur, că instalațiile care obțin un număr de cote gratuite inferior cantităților pe care le emit în cadrul procesului lor de producție investesc în tehnologii care utilizează același combustibil, dar cu emisii scăzute. Cu toate acestea, Republica Polonă nu ține seama de faptul că aceste investiții pot deopotrivă da un impuls dezvoltării de noi sectoare economice susceptibile de a crea locuri de muncă. Argumentația Republicii Polone are, așadar, o întindere prea îngustă și, în consecință, trebuie respinsă.

76 Din cele ce precedă rezultă că Republica Polonă nu a prezentat elemente care să permită să se considere că stabilirea criteriilor de referință era vădit inadecvată în raport cu obiectivele care trebuiau îndeplinite.

77 În al doilea rând, în ceea ce privește caracterul necesar al deciziei atacate, Republica Polonă arată că, definind prea strict criteriile de referință, decizia atacată depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea obiectivelor de reducere a volumelor de emisie. În opinia sa, Directiva 2003/87 nu prevede un mecanism corector în cazul în care numărul de cote gratuite este insuficient pentru instalațiile în cauză, dar realizarea obiectivelor de reducere este asigurată. Pe de altă parte, pragurile prea scăzute ale criteriilor de referință ar conduce la o reducere punctuală drastică a volumelor de cote cu titlu gratuit în anul 2013. Instalațiile în cauză nu ar avea suficient timp pentru a modifica tehnologia sau combustibilul utilizat. Aceasta afirmă că a propus, în etapa elaborării deciziei atacate, introducerea unui coeficient corector care s-ar fi aplicat tuturor criteriilor de referință de reducere și ar fi fost calculat pe baza rezultatelor instalațiilor de cărbune celor mai performante sau ale instalațiilor care utilizează un combustibil cu un nivel mai ridicat de emisie decât gazul natural și redus la 90 % din valoarea sa, ceea ce ar fi permis, de exemplu, să se atingă cele trei obiective secundare ale Directivei 2003/87, și anume reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră efectivă în materie de costuri și eficientă pe plan economic. Comisia ar fi respins această propunere.

78 În susținerea argumentației sale potrivit căreia criteriile de referință au fost stabilite prea strict, Republica Polonă indică faptul că prețul pieței al cotelor de emisie, care ar fi de aproximativ 15 euro pe tona de CO_2, ar putea ajunge, în a treia perioadă de comercializare, între 30 de euro pe tona de CO_2 și 48 de euro pe tona de CO_2. În ceea ce privește industria cimentului, criteriul de referință pentru clincher, astfel cum a fost stabilit de Comisie, ar implica o reducere a emisiilor de cel puțin 30 % pentru instalații datorită utilizării altui combustibil. În ceea ce privește sectorul căldurii, aplicarea căldurii de referință stabilite în decizia atacată ar conduce, fără a ține seama de corecțiile pentru menaje, la un deficit de cote de aproximativ 50 % al acestui sector. În continuare, industria chimică poloneză ar trebui să suporte costuri care se ridică la 257 de milioane de euro în anul 2013 și la 381 de milioane de euro în anul 2020. Astfel, pentru producția de sodă calcinată, ar fi necesară reducerea

emisiilor cu 30 %. În ceea ce privește industria hârtiei, sectorul polonez ar trebui să reducă emisiile cu aproximativ 45 %. În ceea ce privește sectorul rafinării, Republica Polonă arată că deficitul de cote va fi de 28 % în anul 2013. Pe de altă parte, aceste sectoare industriale ar aplica deja cele mai bune tehnici disponibile pentru reducerea emisiilor.

79 *Primo*, în ceea ce privește afirmația Republicii Polone potrivit căreia, în temeiul deciziei atacate, reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră va depăși pragul de 20 % încă din 2013, trebuie arătat că această afirmație nu este susținută de niciun element de fapt și nu se bazează pe nicio probă. Astfel cum arată Comisia, amploarea reducerii nu depinde numai de nivelul criteriilor de referință, ci de diferiți factori, printre care situația economică în Europa și conjunctura, care variază constant.

80 *Secundo*, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone potrivit căreia stabilirea criteriilor de referință în decizia atacată va implica, pentru instalațiile anumitor sectoare ale industriei, o reducere a emisiilor de peste 20 % în 2013, trebuie amintit că obiectivul principal al Directivei 2003/87 este reducerea globală a emisiilor de gaze cu efect de seră în Uniune până în anul 2020 cu cel puțin 20 % în raport cu nivelurile acestora din 1990. Or, faptul că stabilirea criteriilor de referință poate conduce la un deficit de cote gratuite de peste 20 % în anul 2013 pentru instalațiile anumitor sectoare ale industriei nu permite să se concluzioneze că aceste instalații reduc de asemenea propriile emisii la un asemenea nivel. Astfel, întrucât, în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Directiva 2003/87, începând cu anul 2013, statele membre vor licita toate cotele care nu sunt emise cu titlu gratuit, aceste instalații nu sunt obligate să efectueze o astfel de reducere, ci pot cumpăra la licitație cotele lipsă. Ele sunt deci libere să stabilească nivelul la care doresc să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră. În plus, trebuie arătat că obiectivul de reducere globală a respectivelor emisii în Uniune până în anul 2020 cu cel puțin 20 % în raport cu nivelurile lor din 1990 urmărește obținerea unei reduceri medii și nu privește, așadar, o instalație specifică.

81 *Tertio*, Republica Polonă afirmă că trebuia introdus un coeficient corector care s-ar fi aplicat tuturor criteriilor de referință de reducere și ar fi fost calculat pe baza rezultatelor instalațiilor de cărbune celor mai performante sau ale instalațiilor care utilizează un combustibil cu un nivel mai ridicat de emisie decât gazul natural și redus la 90 % din valoarea sa, ceea ce ar fi permis reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră efectivă în materie de costuri și eficientă pe plan economic. În această privință, pe de o parte, este necesar să se amintească faptul că, stabilind criteriile de referință de emisie, Comisia trebuia să respecte dispozițiile articolului 10a din Directiva 2003/87. Or, introducerea unui factor suplimentar constând în luarea în considerare a combustibilului utilizat nu ar fi încurajat o armonizare deplină la nivelul Uniunii a măsurilor de punere în aplicare referitoare la alocarea armonizată a cotelor cu titlu gratuit, în cadrul cărora criteriul de referință este, în principiu, calculat pentru produse, armonizare prevăzută la articolul 10a alineatul (1) primul și al patrulea paragraf din Directiva 2003/87, ci ar fi avut drept consecință norme diferite pentru instalațiile aceluiași sector sau subsector (a se vedea punctul 41 de mai sus).

82 Pe de altă parte, Republica Polonă nu a demonstrat nicidecum că introducerea unui astfel de coeficient corector ar fi eficientă în lumina obiectivului principal al Directivei 2003/87, și anume reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră cu cel puțin 20 % până în anul 2020. De asemenea, nu reiese din argumentația dezvoltată de Republica Polonă că introducerea unui astfel de coeficient corector ar fi eficientă în lumina obiectivelor prevăzute la articolul 10a alineatul (1) al treilea paragraf din Directiva 2003/87 pentru stabilirea criteriilor de referință, și anume asigurarea că modalitățile de alocare a cotelor încurajează utilizarea de tehnici eficiente pentru reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și ameliorarea randamentului energetic și că nu încurajează creșterea emisiilor. Faptul că legiuitorul a ales ca punct de plecare pentru definirea principiilor de stabilire a criteriilor de referință *ex ante* pe sector sau subsector performanța medie a 10 % din instalațiile cele mai eficiente dintr-un sector sau dintr-un subsector al Uniunii în anii 2007 și 2008 arată că avea în vedere să stabilească aceste criterii de referință la un nivel ambițios. În această privință, trebuie arătat că, contrar susținerilor Republicii Polone, această dispoziție nu prevede că instalațiile trebuie să obțină, pe sector, o cantitate de cote gratuite corespunzătoare emisiilor a 10 % din instalațiile cele mai eficiente care utilizează un anumit

combustibil. În ceea ce privește referirea Republicii Polone la costuri și la eficiența pe plan economic, s-a constatat deja că legiuitorul, în cadrul funcționării sistemului de comercializare a cotelor, a ținut seama de situația și de economia diferitor regiuni (a se vedea punctele 73 și 74 de mai sus).

83 Trebuie arătat totodată că ridicarea nivelului unui criteriu de referință din cauza introducerii unui coeficient corector pentru anumite instalații ar conduce la o mai mare cantitate de cote gratuite. Or, o astfel de ridicare ar putea determina depășirea cantității anuale maxime de cote prevăzute la articolul 10a alineatul (5) din Directiva 2003/87 și necesitatea aplicării factorului de corecție transsectorial uniform. Aplicarea acestui factor ar conduce la o reducere uniformă a cantităților inițiale de cote gratuite în toate sectoarele și subsectoarele în cauză. Sporirea cantităților de cote de alocat cu titlu gratuit pentru instalațiile în cauză prin introducerea unui astfel de coeficient corector ar putea, prin urmare, să aibă drept consecință reducerea acestui tip de cote pentru celelalte instalații.

84 *Quarto*, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone potrivit căreia pragurile prea reduse ale criteriilor de referință ar conduce la o reducere punctuală drastică a volumelor de cote cu titlu gratuit în anul 2013, trebuie amintit că, pentru perioadele de comercializare începând cu anul 2013, alocarea cotelor de emisie se bazează pe principiul licitării [considerentul (15) al Directivei 2009/29]. În plus, înainte de modificarea sa prin Directiva 2009/29, articolul 10 din Directiva 2003/87 prevedea că, pentru perioadele de comercializare cuprinse între 2005 și 2007 și între 2008 și 2012, statele membre trebuiau să aloce cu titlu gratuit cel puțin 95 % și, respectiv, 90 % din cote. Or, sistemul instituit la articolul 10a din Directiva 2003/87 urmărește ca, potrivit considerentului (21) al Directivei 2009/29, cantitatea de cote de alocat cu titlu gratuit în anul 2013 să reprezinte 80 % din valoarea corespunzătoare procentului emisiilor totale la nivel comunitar din perioada 2005-2007, imputabile instalațiilor în cauză, raportat la volumul total anual al cotelor la nivel comunitar.

85 Mai mult, Comisia era obligată, în temeiul articolului 10a alineatul (1) primul și al patrulea paragraf din Directiva 2003/87, să adopte dispoziții integral armonizate la nivelul Uniunii referitoare la alocarea armonizată a cotelor cu titlu gratuit și să calculeze criteriul de referință, pentru fiecare sector și subsector, în principiu, pentru produse, astfel încât să se maximizeze reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și eficiența energetică. Este inerent unor astfel de norme generale să aibă un impact mai important asupra anumitor instalații decât asupra altora. Cu toate acestea, întrucât aprecierea necesității trebuie efectuată în raport cu toate instalațiile în cauză la nivelul Uniunii, această constatare nu permite să se concluzioneze că nivelul criteriilor de referință nu era în mod vădit necesar în raport cu obiectivele urmărite de Directiva 2003/87.

86 În continuare, trebuie arătat că, în temeiul articolului 10a alineatul (11) din Directiva 2003/87, a fost prevăzută reducerea progresivă a cantităților de cote de alocat cu titlu gratuit, în fiecare an cu aceeași cantitate, până la 30 % în anul 2020, cu scopul de a suprima cotele gratuite în anul 2027. Pe de altă parte, întrucât Directiva 2009/29, care includea normele de stabilire a criteriilor de referință *ex ante*, a fost adoptată cu doi ani înainte de adoptarea deciziei atacate și cu mai mult de trei ani și jumătate înainte de aplicarea acestor criterii de referință, prevăzută începând cu anul 2013, Republica Polonă nu ar putea pretinde că instalațiile în cauză nu aveau suficient timp pentru a se pregăti pentru normele care guvernează perioadele de comercializare începând cu anul 2013.

87 *Quinto*, Republica Polonă afirmă că Directiva 2003/87 nu prevede un mecanism corector în cazul în care numărul de cote gratuite este insuficient pentru instalațiile în cauză, dar realizarea obiectivelor de reducere este asigurată. Este adevărat că, pe lângă aplicarea unui factor de corecție transsectorial uniform, articolul 10a alineatul (5) din Directiva 2003/87 prevede un mecanism corector în cazul în care numărul total inițial de cote de alocat cu titlu gratuit, notificate de statele membre, depășește cantitatea maximă de cote de alocat cu titlu gratuit. În schimb, această directivă nu prevede un mecanism corector în sens invers. Mai precis, directiva menționată nu impune Comisiei să definească criteriile de referință *ex ante* astfel încât cantitatea anuală maximă de cote gratuite prevăzută la

articolul 10a alineatul (5) din Directiva 2003/87 să fie epuizată. Dimpotrivă, întrucât alocarea cotelor se bazează pe principiul licitării, normele privind alocarea de cote cu titlu gratuit, prevăzute la articolul 10a din Directiva menționată, au un caracter tranzitoriu.

88 În consecință, Republica Polonă nu a avansat elemente care să permită să se considere că stabilirea de către Comisie a criteriilor de referință în decizia atacată nu era în mod vădit necesară în raport cu obiectivele urmărite de Directiva 2003/87.

89 În al treilea rând, în ceea ce privește proporționalitatea în sens strict a deciziei atacate, trebuie amintit că, în aplicarea acestui principiu, chiar dacă decizia atacată este adecvată și necesară realizării scopurilor urmărite în mod legitim, aceasta nu trebuie să cauzeze inconveniente disproporționate în raport cu scopurile vizate. În această privință, Republica Polonă arată că decizia atacată va avea drept consecință o scădere a competitivității întreprinderilor situate în statele membre în care producția se bazează pe utilizarea cărbunelui drept combustibil în raport cu întreprinderile concurente situate în state membre în care producția se bazează pe utilizarea altor surse de energie, precum gazul natural. În opinia sa, acest lucru va determina, în primul grup de state, creșteri drastice ale prețurilor bunurilor, care vor avea consecințe sociale și economice grave. Pe de altă parte, decizia atacată ar avea o influență negativă semnificativă asupra funcționării pieței interne și ar constitui un obstacol în calea bunei sale funcționări. Republica Polonă susține că, în cazul aplicării căldurii de referință adoptate de Comisie, începând cu anul 2013, prețul încălzirii urbane va crește cu aproximativ 22 %.

90 *Primo*, trebuie amintit că costurile evocate de Republica Polonă pentru instalațiile în cauză sunt legate de obligația de a cumpăra la licitație cotele lipsă, ceea ce reprezintă regula instituită prin Directiva 2009/29. În conformitate cu principiul „poluatorul plătește”, prevăzut la articolul 174 alineatul (2) CE, scopul sistemului de comercializare a cotelor era acela de a stabili un preț pentru emisiile de gaze cu efect de seră și de a lăsa operatorilor alegerea între plata prețului sau reducerea emisiilor lor. Este necesar să se arate de asemenea că, în temeiul articolului 10 alineatul (3) din Directiva 2003/87, statele membre determină, în limitele prevăzute la această dispoziție, destinația veniturilor obținute în urma licitării cotelor. Astfel, acestea pot contribui la reducerea costurilor evocate de Republica Polonă pentru instalațiile în cauză.

91 *Secundo*, costurile care vor afecta efectiv instalațiile care utilizează un combustibil cu un nivel ridicat de emisie de gaze cu efect de seră în perioadele de comercializare începând cu anul 2013 depind de prețul pieței al cotelor de emisie. Or, în opinia Republicii Polone, acest preț era de 15 euro pe tona de CO_2 în iulie 2011. Comisia arată că, în octombrie 2011, acest preț era de 11 euro pe tona de CO_2. În ceea ce privește perioada de comercializare începând cu anul 2013, acest preț ar fi estimat, în opinia Republicii Polone, la un cuantum cuprins între 30 de euro pe tona de CO_2 și 48 de euro pe tona de CO_2. Aceste estimări nefiind însă sigure, nu este exclus ca prețul unei cote de emisie să fie și mai scăzut sau mai ridicat. Prin urmare, costurile efective nu pot fi stabilite anticipat.

92 *Tertio*, trebuie amintit că legiuitorul, instituind sistemul de comercializare a cotelor, a ținut seama de situația și de economia diferitor regiuni (a se vedea punctele 73 și 74 de mai sus). În plus, acesta a instituit norme de alocare a cotelor gratuite pentru încălzirea urbană, precum și pentru instalațiile de cogenerare în scopul de a răspunde unei cereri justificate din punct de vedere economic în raport cu producția de căldură sau de frig [articolul 10a alineatul (4) din Directiva 2003/87]. Mai mult, potrivit articolului 10a alineatul (6) din Directiva 2003/87, statele membre pot de asemenea adopta măsuri financiare în favoarea sectoarelor sau a subsectoarelor considerate ca fiind expuse unui risc semnificativ de relocare a emisiilor de CO_2 din cauza costurilor legate de emisiile de gaze cu efect de seră repercutate asupra prețurilor energiei electrice, în vederea compensării acestor costuri. Pe de altă parte, articolul 10a alineatul (12) din Directiva 2003/87 cuprinde o normă specială pentru alocarea cotelor gratuite instalațiilor din sectoarele sau subsectoarele expuse unui risc important de relocare a emisiilor de CO_2.

93 Având în vedere cele de mai sus, Republica Polonă nu a prezentat elemente care să permită să se considere că stabilirea de către Comisie a criteriilor de referință în decizia atacată nu era în mod vădit proporțională în sens strict.

94 În consecință, al treilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 10a din Directiva 2003/87, precum și pe necompetența Comisiei de a adopta decizia atacată

95 Republica Polonă arată că, prin adoptarea deciziei atacate, Comisia a încălcat articolul 10a din Directiva 2003/87 coroborat cu articolul 1 din aceasta și că și-a depășit competențele.

Cu privire la primul aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87

96 Republica Polonă arată, în esență, că, întrucât, la definirea criteriilor de referință *ex ante*, Comisia ar fi trebuit să aleagă ca punct de plecare metoda prevăzută la această dispoziție și ulterior să corecteze nivelul astfel obținut ținând seama de ansamblul *acquis*-ului Uniunii, și anume în special de dreptul statelor membre de a defini structura aprovizionării lor cu energie, de principiul egalității de tratament, de principiul dezvoltării durabile, de principiile politicii Uniunii în domeniul mediului, precum și de principiul proporționalității, aceasta a încălcat articolul 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87. Arătând, în considerentul (5) al deciziei atacate, că nu au fost efectuate diferențieri în funcție de situarea geografică sau în funcție de tehnologiile, de materiile prime sau de combustibilii utilizați, Comisia ar fi eliminat posibilitatea de a aplica normele *acquis*-ului sus-menționate.

97 Articolul 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87 prevede că, pentru definirea principiilor de stabilire a criteriilor de referință *ex ante* pentru fiecare sector sau subsector, punctul de plecare îl reprezintă performanța medie a 10 % dintre cele mai eficiente instalații dintr-un sector sau subsector comunitar în anii 2007 și 2008.

98 Această dispoziție definește, așadar, numai metoda care trebuie să servească drept punct de plecare pentru definirea principiilor de stabilire a criteriilor de referință *ex ante*. Or, Republica Polonă nu arată că, prin definirea acestui punct de plecare, Comisia a săvârșit o eroare, ci afirmă că, după definirea punctului de plecare menționat în urma aplicării metodei prevăzute la articolul 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87, Comisia ar fi trebuit să îl corecteze ținând seama de ansamblul *acquis*-ului Uniunii, în special de dispozițiile și de principiile dreptului Uniunii invocate în cadrul primului, al celui de al doilea și al celui de al treilea motiv. Cu toate acestea, o astfel de obligație nu reiese nicidecum din această dispoziție.

99 Pe baza punctului de plecare definit ca urmare a aplicării metodei prevăzute la articolul 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87, Comisia trebuia să stabilească criteriile de referință *ex ante* cu respectarea normelor prevăzute la articolul 10a alineatul (1) din directiva menționată. Astfel, în special potrivit alineatului (1) al treilea și al patrulea paragraf, stabilirea criteriilor de referință trebuia să asigure că modalitățile de alocare încurajează tehnici eficiente din punctul de vedere al reducerii emisiilor de gaze cu efect de seră și al ameliorării randamentului energetic, ținând seama de cele mai eficiente tehnici, de produse de substituție, de procese alternative de producție, de cogenerarea cu un randament ridicat, de recuperarea gazelor reziduale în mod eficient din punct de vedere energetic, de utilizarea biomasei și de captarea și stocarea CO_2 în locurile în care există astfel de instalații, fără să se stimuleze creșterea nivelului emisiilor. În plus, criteriul de referință trebuia calculat pentru produsul finit, iar nu pentru materiile prime, astfel încât să se maximizeze reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră și eficiența energetică pe parcursul procesului de producție din sectorul sau din subsectorul în cauză.

100 După cum s-a arătat deja, Comisia dispunea, pentru stabilirea nivelului criteriilor de referință de emisie, de o largă putere de apreciere. Cu toate acestea, chiar în prezența unei astfel de puteri, aceasta era obligată să își întemeieze alegerea pe criterii obiective și adecvate în raport cu scopul urmărit de legislația în cauză, ținând cont de toate elementele de fapt, precum și de datele tehnice și științifice disponibile la momentul adoptării actului în discuție (a se vedea punctul 36 de mai sus).

101 Din considerentele (5)-(12) ale deciziei atacate reiese că stabilirea criteriilor de referință de către Comisie a fost precedată de o analiză complexă și de consultații cu sectoarele și subsectoarele. În ceea ce privește, mai precis, stabilirea valorilor criteriilor de referință, reiese din considerentul (8) al deciziei atacate că Comisia a examinat dacă punctele de plecare, prevăzute la articolul 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87, reflectau suficient tehnicile cele mai eficiente, soluțiile și procedeele alternative de producție, cogenerarea cu un randament ridicat, recuperarea gazelor reziduale în mod eficient din punct de vedere energetic, utilizarea biomasei, precum și captarea și stocarea CO_2 în locurile în care există astfel de instalații.

102 Din această analiză nu rezultă că, stabilind criteriile de referință pe baza articolului 10a din Directiva 2003/87, Comisia și-a depășit limitele puterii de apreciere.

103 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentația Republicii Polone referitoare la dispozițiile și la principiile de drept al Uniunii invocate în cadrul primului, al celui de al doilea și al celui de al treilea motiv.

104 Astfel, în primul rând, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone, întemeiată pe articolul 192 alineatul (2) primul paragraf litera (c) TFUE, potrivit căreia decizia atacată afectează în mod semnificativ dreptul său de a alege între diferite surse de energie și structura generală a aprovizionării sale cu energie (a se vedea punctul 10 de mai sus), trebuie amintit că legiuitorul, prin adoptarea Directivei 2009/29, urmărea instituirea unui sistem mai armonizat de comercializare a cotelor de emisie, astfel cum reiese din considerentul (8) al acesteia. Acest sistem se baza în special pe introducerea principiului licitării pentru alocarea de cote începând cu anul 2013, în temeiul articolului 10 din Directiva 2003/87, și prevedea norme tranzitorii privind atribuirea de cote cu titlu gratuit, prevăzute la articolul 10a din Directiva menționată.

105 După cum s-a constatat deja, este inerent măsurilor pe deplin armonizate la nivelul Uniunii privind alocarea armonizată a cotelor cu titlu gratuit, prevăzute la articolul 10a din Directiva 2003/87, să aibă un impact mai important asupra anumitor instalații decât asupra altora (a se vedea punctul 85 de mai sus). Pentru a compensa eventualele consecințe negative ale sistemului de comercializare a cotelor de emisie de gaze cu efect de seră, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2009/29, începând cu anul 2013, pentru anumite state membre, legiuitorul a ținut seama de situația și de economia diferitor regiuni (a se vedea punctele 73 și 74 de mai sus).

106 Normele tranzitorii privind alocarea de cote cu titlu gratuit care, în temeiul articolului 10a alineatul (11) din Directiva 2003/87, scad în fiecare an cu aceeași cantitate, nu se limitează la a stabili criteriile de referință în decizia atacată. Este adevărat că valoarea criteriilor de referință este determinantă pentru calcularea cantității de cote cu titlu gratuit de alocat unei instalații (a se vedea punctul 41 de mai sus). Cu toate acestea, în temeiul articolului 10a alineatul (5) din Directiva 2003/87, cantitatea anuală maximă de cote de alocat cu titlu gratuit este limitată. Dacă numărul anual provizoriu de cote de emisie alocate cu titlu gratuit în perioada cuprinsă între 2013 și 2020, astfel cum este prezentat de statele membre, în temeiul articolului 11 alineatul (1) din directiva menționată și al articolului 15 alineatul (1) și alineatul (2) litera (e) din decizia atacată, depășește limita prevăzută la articolul 10a alineatul (5) din această directivă, Comisia trebuie să aplice un factor de corecție transsectorial uniform care să determine o reducere a numărului de cote gratuite în toate sectoarele. În plus, s-a constatat deja că alegerea de a utiliza un alt combustibil decât gazul natural, de exemplu cărbunele, nu ar fi permis să se evite faptul că instalațiile care se află în situații diferite datorită utilizării unor combustibili diferiți sunt tratate în același mod (a se vedea punctul 50 de mai sus). De

asemenea, trebuie amintit că instalațiile nu sunt obligate să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră, ci pot cumpăra la licitație cantitățile de cote lipsă. Ele sunt astfel libere să stabilească nivelul la care doresc să își reducă emisiile de gaze cu efect de seră (a se vedea punctul 80 de mai sus). Pe de altă parte, printre normele tranzitorii prevăzute la articolul 10a din aceeași directivă, există norme speciale pentru instalațiile din sectoarele sau din subsectoarele care sunt expuse unui risc important de relocare a emisiilor de CO_2 (a se vedea punctul 57 de mai sus).

107 În consecință, efectele sistemului de comercializare a cotelor de emisie asupra alegerii unui stat membru între diferite surse de energie și asupra structurii generale a aprovizionării sale cu energie, invocate de Republica Polonă, ar rezulta, în esență, din normele prevăzute de Directiva 2003/87, iar nu din criteriile de referință astfel cum au fost stabilite în decizia atacată. În consecință, chiar presupunând că astfel de efecte există, ceea ce Republica Polonă nu a demonstrat, din moment ce aceasta s-a referit numai la costurile suplimentare legate de un număr insuficient de cote gratuite pentru operatorii de instalații din cauza criteriilor de referință *ex ante* considerate prea scăzute (a se vedea punctul 78 de mai sus), aceste efecte ar fi consecința directivei menționate, iar nu a deciziei atacate, care nu reprezintă decât o aplicare corectă a acesteia.

108 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentația întemeiată pe articolul 191 alineatul (2) TFUE coroborat cu alineatul (3) al acestuia, Republica Polonă arată că, neținând seama, la definirea produsului de referință, de criteriile geografice, de tehnologiile, de materiile prime și de combustibilii utilizați, Comisia a încălcat principiul dezvoltării durabile, prevăzut în mod general la articolul 11 TFUE și pus în aplicare în domeniul mediului la articolul 191 alineatul (2) TFUE. Contrar acestei din urmă dispoziții, Comisia nu ar fi ținut seama, la punerea în aplicare a politicii sale de protecție a mediului, de criteriul diversității situațiilor în diferitele regiuni ale Uniunii. În plus, în temeiul articolului 191 alineatul (3) TFUE, Comisia ar fi trebuit să ia în considerare avantajele și costurile care rezultă din punerea în aplicare a măsurilor de protecție a mediului și, în această privință, să țină seama de aspectele sociale, umanitare și de mediu, precum și de beneficiile imateriale. În opinia Republicii Polone, compararea acestor date referitoare la utilizarea pe care o dă diferitor surse de energie cu cele ale altor state membre ar confirma specificitatea sa ca stat membru care consumă cel mai mult cărbune de mare intensitate, fiind totodată unul dintre cei mai mari producători de acest combustibil. Decizia atacată ar obliga-o să își redefinească integral politica energetică.

109 *Primo*, trebuie amintit că Directiva 2003/87 se întemeiază pe articolul 175 alineatul (1) CE, potrivit căruia Consiliul era autorizat să decidă cu privire la acțiunile pe care Comunitatea urmează să le întreprindă în vederea realizării obiectivelor menționate la articolul 174 CE (devenit, după modificare, articolul 191 TFUE). Aceste obiective erau, potrivit articolului 174 alineatul (1) CE, conservarea, protecția și îmbunătățirea calității mediului, ocrotirea sănătății persoanelor, utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale, precum și promovarea pe plan internațional a unor măsuri destinate să contracareze problemele de mediu la scară regională sau mondială. Potrivit alineatului (2) al articolului menționat, politica Comunității în domeniul mediului urmărea un nivel ridicat de protecție, ținând seama de diversitatea situațiilor din diferitele regiuni ale Comunității. Aceasta se baza pe principiile precauției și acțiunii preventive, pe principiul remedierii, cu prioritate la sursă, a daunelor provocate mediului și pe principiul „poluatorul plătește”. Alineatul (3) al acestui articol prevedea că, în elaborarea politicii sale în domeniul mediului, Comunitatea ține seama printre altele de avantajele și de costurile care pot rezulta din acțiune sau din inacțiune.

110 *Secundo*, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone potrivit căreia Comisia, stabilind produsul de referință, nu a ținut seama de diversitatea situațiilor în diferitele regiuni ale Uniunii, trebuie amintit că, în temeiul articolului 10a alineatul (1) primul paragraf din Directiva 2003/87, Comisia trebuia să adopte măsuri de punere în aplicare pe deplin armonizate la nivelul Uniunii. În plus, un tratament diferențiat al regiunilor Uniunii în funcție de sursele de energie de pe teritoriul lor ar conduce în fapt la acceptarea unor niveluri mai ridicate de emisie de gaze cu efect de seră în anumite regiuni. Or, în temeiul articolului 10a alineatul (1) al patrulea paragraf din directiva menționată, criteriul de referință

trebuie calculat pentru produse astfel încât să se maximizeze reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră. Trebuie arătat și că legiuitorul, în cadrul funcționării sistemului de comercializare a cotelor, a ținut seama de situația și de economia diferitor regiuni (a se vedea punctele 73 și 74 de mai sus).

111 *Tertio*, în ceea ce privește argumentația potrivit căreia, din cauza neluării în considerare a avantajelor și a costurilor rezultate din stabilirea produsului de referință în decizia atacată, Republica Polonă ar fi obligată să își redefinească integral politica energetică, bazată pe resursele naționale de cărbune, trebuie amintit că, în temeiul articolului 10a alineatul (3) din Directiva 2003/87, alocarea cotelor cu titlu gratuit producătorilor de energie electrică este în principiu exclusă. Posibilitatea de a aloca în mod tranzitoriu cote gratuite instalațiilor de producție de energie electrică nu este prevăzută, la articolul 10c din directiva menționată, decât cu titlu de excepție. Deși este adevărat că politica energetică a unui stat nu privește numai sectorul energiei electrice, ci se raportează înainte de toate la structura aprovizionării sale cu energie, la interdependența surselor de energie utilizate și la obiectivele de protecție a mediului, este necesar să se arate că stabilirea produsului de referință în decizia atacată nu împiedică recurgerea la tehnologii bazate pe cărbune. Pe de o parte, decizia poate avea drept consecință ca instalațiile care utilizează aceste tehnologii să trebuiască să investească în tehnologii inovatoare care permit să se reducă și mai mult emisiile de gaze cu efect de seră. Astfel, nu este exclus ca respectivele instalații să continue să utilizeze tehnologii bazate pe cărbune din moment ce, astfel cum afirmă Republica Polonă, ele înregistrează o scădere constantă a intensității de emisie. Pe de altă parte, decizia atacată poate avea drept consecință ca aceste instalații să trebuiască, potrivit principiului „poluatorul plătește” prevăzut la articolul 191 alineatul (2) TFUE, să cumpere la licitație cotele necesare pentru acoperirea emisiilor generate de activitatea lor de producție care nu sunt acoperite de cotele alocate cu titlu gratuit. Asemenea consecințe au fost însă deja prevăzute în directivă. Astfel, Republica Polonă nu a demonstrat că stabilirea produsului de referință în decizia atacată o obligă să își redefinească integral politica energetică.

112 În al treilea rând, în ceea ce privește argumentația Republicii Polone întemeiată pe articolul 194 alineatul (2) al doilea paragraf TFUE, precum și pe principiul egalității de tratament și pe principiul proporționalității, este suficient să se arate că din considerațiile referitoare la primul motiv, la primul aspect al celui de al doilea motiv și la cel de al treilea motiv reiese că aceasta trebuie respinsă.

113 În măsura în care, în replică, Republica Polonă arată că decizia atacată trebuie să fie conformă cu dreptul Uniunii în ansamblul său, aceasta nu precizează corespunzător cerințelor legale dispoziția pretins încălcată. Or, potrivit articolului 21 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, aplicabil procedurii în fața Tribunalului conform articolului 53 primul paragraf din același statut, și articolului 44 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, orice cerere trebuie să conțină, printre altele, o expunere sumară a motivelor invocate. Aceste indicații trebuie să fie suficient de clare și de precise pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să soluționeze acțiunea, eventual fără alte informații suplimentare (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 12 martie 2008, European Service Network/Comisia, T-332/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 229 și jurisprudența citată).

114 În consecință, primul aspect al prezentului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea articolului 10a alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/87 coroborat cu articolul 1 din această directivă

115 Republica Polonă arată că Comisia a încălcat articolul 10a alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 2003/87, întrucât această dispoziție trebuia aplicată ținând seama de obiectivele directivei, și anume reducerea emisiilor de gaze cu efect de seră, efectivitatea măsurilor în materie de costuri și eficiența lor economică. Potrivit articolului 10a alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva menționată, Comisia ar fi fost obligată să definească o metodă care să permită stabilirea criteriilor de referință de emisie fără a modifica elementele esențiale ale Directivei menționate. Or, în decizia atacată, Comisia nu ar fi ținut

seama de efectele acestei decizii asupra realizării obiectivelor referitoare la efectivitatea măsurilor în materie de costuri și la eficiența lor economică, în condițiile în care, în temeiul articolului 1, toate obiectivele prevăzute în directivă ar avea aceeași importanță.

116 Trebuie arătat că această argumentație nu este decât o reluare a celei prezentate în cadrul celui de al treilea motiv și care se referă la pretinsul caracter inadecvat al deciziei atacate în raport cu obiectivele Directivei 2003/87. Prin urmare, aceasta trebuie respinsă pentru aceleași motive (a se vedea punctele 66-76 de mai sus).

117 În consecință, al doilea aspect al prezentului motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea aspect, întemeiat pe necompetența Comisiei de a adopta decizia atacată

118 Republica Polonă arată că, prin adoptarea deciziei atacate, Comisia și-a depășit competențele care îi sunt atribuite în temeiul Directivei 2003/87, întrucât nu a ținut seama de principiile de drept al Uniunii menționate în cadrul primului, al celui de al doilea și al celui de al treilea motiv și a modificat în mod substanțial elementele esențiale ale directivei menționate. În opinia sa, decizia atacată nu constituie o măsură de punere în aplicare a directivei menționate, ci o măsură care creează o politică climatică autonomă a Uniunii.

119 În această privință, în primul rând, trebuie arătat că, în ceea ce privește pretinsa neluare în considerare a principiilor de drept al Uniunii menționate în cadrul primului, al celui de al doilea și al celui de al treilea motiv, această argumentație nu este decât o reluare a celei prezentate în cadrul primului aspect al prezentului motiv, referitoare la o pretinsă obligație de a corecta punctul de plecare pentru definirea principiilor de stabilire a criteriilor de referință *ex ante* prevăzut la articolul 10a alineatul (2) primul paragraf din Directiva 2003/87. Ea trebuie, prin urmare, respinsă pentru aceleași motive (a se vedea punctele 96-114 de mai sus).

120 În al doilea rând, în ceea ce privește pretinsa modificare a elementelor esențiale ale Directivei 2003/87, este necesar să se arate că cerința potrivit căreia măsurile de punere în aplicare pe deplin armonizate la nivelul Uniunii referitoare la alocarea armonizată a cotelor cu titlu gratuit urmăresc să modifice elemente neesențiale ale acestei directive rezultă din articolul 10a alineatul (1) al doilea paragraf din directiva menționată. Or, argumentația Republicii Polone referitoare la o încălcare a acestei dispoziții a fost deja respinsă în cadrul celui de al doilea aspect al prezentului motiv. Din moment ce Republica Polonă nu prezintă, în cadrul prezentului aspect, niciun element suplimentar, trebuie, așadar, ca acesta să fie deopotrivă respins.

121 În al treilea rând, este necesar să se arate că argumentele invocate de Republica Polonă în cadrul prezentului aspect nu pot demonstra necompetența Comisiei de a adopta decizia atacată. Astfel, în cazul în care Comisia nu ar fi ținut seama de principiile dreptului Uniunii menționate în cadrul primului, al celui de al doilea și al celui de al treilea motiv și în cazul în care ar fi modificat în mod substanțial elementele esențiale ale Directivei 2003/87, aceasta ar fi săvârșit o eroare de drept la stabilirea criteriilor de referință. Însă aceste argumente nu privesc problema competenței Comisiei de a stabili criteriile de referință.

122 În consecință, al treilea aspect al prezentului motiv și, prin urmare, motivul în integralitatea sa trebuie respinse.

123 Rezultă din tot ceea ce precedă că acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

124 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

125 Întrucât Republica Polonă a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Republica Polonă la plata cheltuielilor de judecată.

Dittrich Wiszniewska-Białecka Prek

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 7 martie 2013.

Semnături